

Eva Fordinállová
Nedeľa

Zvon. „Už pod', už pod'...“, nesie sa jeho volanie, zvučne a nástojčivo, vo vlhkom, zamračenom septembrovom dopoludní z druhého konca Skalice. „Už pod', už pod'...“, naliehavá výzva blúdi medzi vežiakmi a blokmi nedeľného, ešte stále ospalého sídliska, rozpačito dvíhajúceho žalúzie do zmoknutého rána.

Idem. Pod radom briezok roztrasených radosťou z nového stretnutia, idem lipovogaštanovou alejou, ktorá ma starostlivo skrýva pod svojou klenbou pred dotieravými prstíkmi dažďa. Idem nekrytou Kráľovskou ulicou ku Kráľovi kráľov.

Vysoké gotické šero. Hlboké vnútorné sústredenie. Vzlet na kolenách: vnímam svoje telo ako prekážku, ako ťarchu. Pociťujem v sebe protirečenie medzi tým, po čom túžim, a tým, čo som. Pane, zmiluj sa nado mnou! Ako svätý Augustín: „Moje zlé smútky zápasia s dobrými radosťami a neviem, ktorá strana zvíťazí.“ Ale: „Dotkol si sa ma a zhorel som túžbou po Tvojom pokoji.“ A: „Celá moja nádej je iba v Tvojom veľkom milosrdenstve! Duša Kristova posväť ma!

Odchádzam z chrámu a počúvam, ako zvony z farského kostola už pozývajú na veľkú omšu celú Skalicu: „Poďte sem, poďte sem...“

„Nenájde naše srdce pokoja, kým nespočinie v Tebe!“

FORDINÁLOVÁ, Eva, 2015. *Mystika Záhoria II*. Skalica: Záhorské múzeum. ISBN 978-80-85446-80-7

Eva Fordinállová
Srdce

*Sami vždy nevieme, čo chceme:
ópium ciest, či pevný dom?
Z pohľadníc vábia cudzie zeme,
no srdce spieva o inom.*

*Čo všetko sa naň v svete zrieklo:
Benátky, Capri, Pompeje,
v parížskom nočnom metre peklo
a koniec každej nádeje,*

*zvädlo v Delfách pod olivou,
keď dozrieval vzduch na bielo,
však smäd si miazgou uhasilo
a nežnosťou sa zachvelo,*

*až opäť známy obraz stretlo,
čo rozoznel ho tisíckrát:
raže bežiacie prašným vetrom
záhorským vrškom na chrbát.*

Eva Fordinálová
Prázdna jar

*Nemali sme sa stretnúť skôr?
Či všetko riadi osudová sila?
Len čo čas pretrhne náš rozhovor,
už je preč všetko, čím som žila.*

*Žiaľ, veľa o rozlúčkach viem:
strach stále na dne myslí drieme,
že stratíš o mňa záujem,
že už sa možno nestretneme.*

*Plané hrušky sú samý puk –
jar zo dňa na deň väčšmi krásnie,
kraj vonia borom, rosou lúk,
no bez Teba je všetko prázdne.*

Eva Fordinálová
Boží mier

*Dážď vonia jazmínom:
znáša sa na zem
závoj tkaný z vône –
objatie svieže hladká,
zahaľuje snom.*

*Skadiaľsi z veže
polnoc odbíja.*

*Samota sladká
rozplýva sa vo mne
ako hostia.*

Eva Fordinálová
Vôňa Záhoria

*Aká je noc voňavá a hebká!
dážď šuchorí po záhrade
ako čierna sliepka.*

*Hrabe, zobká, prelietava,
Plno ho je všade!
Do piesočných smädných polí
zlaté vajcia kladie.*